

hold og en generel ja/nej-diskussion, så mener vi i Kristeligt Folkeparti, at traktatudkastet og dets indhold bør diskuteres på et dybere og grundigere niveau.

Meget tyder på, at det er på høje tid, for i medierne flourer der jo allerede skræmmebilleder med skygger over danske landsbykirker. Disse skræmmebilleders mål er jo naturligvis at skræmme befolkningen og provokere danskerne til at stemme Danmark ud af EU-samarbejdet og som eneste alternativ tildele Danmark den samme perifere rolle som Norge og Island, der gør EU-lovgivning til deres egen uden at have været med til at udforme den.

EU-traktaten, som der arbejdes med p.t., skulle være et langtidsholdbart grundlag for det europæiske samarbejde. Traktaten er blevet forberedt siden starten af 1990'erne. Konventet er blevet nedsat til at samle et årtis tråde til ét dokument. Desto større grund er der til, at Danmark tager aktiv del i tilpasningen af traktatudkastet til en størrelse, der vinder befolkningernes og ikke mindst danskernes velvilje.

Danskerne og europæerne skal hverken skræmmes, tvinges eller forføres ind i det nye Europa, som jo skulle være et samarbejdsfællesskab, et sikkerhedsfællesskab og et fællesskabsprojekt, som indtil videre 25 europæiske lande og folk skal kunne leve med.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg står her med Vatikanets dagsorden for Den Europæiske Union, udgivet af Katolikker for Frit Valg, og jeg vil egentlig gerne spørge fru Tove Videbæk om, hvordan det her egentlig hænger sammen i forhold til Kristeligt Folkepartis dagsorden i øvrigt.

Jeg troede, Kristeligt Folkeparti var tilhænger af, at den meget kraftige kobling, der er mellem stat og kirke, skulle løsgøres. Hvor er logikken så i at styrke det i forhold til en ny traktat?

Er det ikke i virkeligheden en betydelig afgrænsning i forhold til både præambelens muligheder og art. 51, tror jeg det er, eller 52 i forfatningstraktaten, som i virkeligheden ser meget bredere på hele spørgsmålet omkring religion? Og hvordan passer det med synspunktet om nærhedsprincip, at man skal overlade til landene selv at indrette sig, som man nu ønsker på de pågældende områder?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har stor respekt for den ihærdighed, hvormed fru Tove Videbæk under debatten igen og igen har fremført sit ønske om, at de kristne værdier – som det hed – bliver skrevet ind i traktaten som et grundlag.

Det ønske kan vi ikke dele, bl.a. fordi vi slet ikke mener, at kristendommen er et værdisæt, men jeg synes nok, at i sin formulering nu, hvor ordet idéhistorisk bliver brugt, kom fru Tove Videbæk vores synspunkt langt nærmere. Det er da en fuldstændig kunstighed, at EU ikke vil være ved Europas fortid, ikke vil være ved, at Europa pr. definition er kristenheden, det er kristendommen og kun kristendommen, der har afgrænset et Europa i Middelalderen og i århundrederne efter Reformationen.

Men jeg ved da godt, hvorfor EU ikke vil have det med i forfatningen, for man kan ikke indskrive to religioner i samme forfatning; og det forfatningsudkast er jo i forvejen et religiøst bekendelsesskrift, der – som jeg har sagt tidligere – hylder den guddom, som franskmændene kalder fornuften.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til hr. Larsen-Jensen. Kristeligt Folkepartis ønske om at få de kristne værdier og det kristne værdigrundlag skrevet ind i EU-traktaten har absolut intet at gøre med samarbejdet mellem kirke og stat. Absolut intet.

Det er et arbejdsgrundlag, det er et værdigrundlag, som man skal arbejde ud fra, og hvordan man så i de enkelte lande ønsker at samarbejde, kirke og stat, eller ikke samarbejde, det blander man sig jo ikke i af den grund. Det er selve værdigrundlaget for samarbejdet i EU, som vi ønsker skal være det kristelige.

Undskyld, jeg glemte hr. Jesper Langballe, men det var jo ikke noget spørgsmål, det var sådan set mere en kommentar.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne sige til fru Tove Videbæk og også spørge, for jeg forstår sådan set ikke argumentationen, for i den eksisterende art. 51 står der, at Unionen respekterer og ikke må anfægte den status, som kirke og religiøse sammenslutninger eller samfund har i medlemsstaterne i henhold til national lovgivning.